

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v právní věci žalobkyně [celé jméno žalobkyně], [datum narození], bytem [adresa žalobkyně], zastoupené JUDr. [jméno] [příjmení], advokátem se sídlem [adresa], proti žalovanému [celé jméno žalovaného], [datum narození], bytem [adresa žalovaného], zastoupenému Mgr. [jméno] [příjmení], advokátem se sídlem [adresa], o vydání věci,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat žalobkyni originál smlouvy o půjčce na částku 2.806.480 Kč ze dne [datum] uzavřené mezi [celé jméno žalobkyně] a [jméno] [příjmení] a originál uznání dluhu ze dne [datum] podepsaného [jméno] [příjmení] s úředně ověřenými podpisy na obou dokumentech, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 19.528 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], advokáta se sídlem v [obec a číslo].

Odůvodnění:

Žalobkyně se vůči žalovanému domáhala vydání ve výroku označených listin, které zapůjčila žalovanému na počátku června 2009. Žalobkyně tyto listiny potřebuje k prokázání svého nároku vůči svému dlužníku, [jméno] [příjmení]. Žalovaný však žalobkyni předmětné listiny nevrátil ani po opakovaných výzvách.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil a namítal, že předmětnými listinami nedisponuje, a nemůže je proto žalobkyni vydat. Dále žalovaný uvedl, že předmětné listiny mu nebyly žalobkyní nikdy předány.

Po provedeném dokazování soud považuje na základě předložených listin, zejména kopie smlouvy o půjčce ze dne [datum], uznání dluhu ze dne [datum], vyjádření matrikářky Městského úřadu Sezimovo Ústí ze dne [datum], výpisů z ověřovací knihy Městského úřadu Sezimovo Ústí

ze dne [datum] poř. [číslo] dále i výpovědi žalobkyně, svědka [jméno] [příjmení] a žalovaného za prokázané, že svědkem [příjmení] byly vyhotoveny originály dvou listin - smlouvy o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] a uznání dluhu z této půjčky [jméno] [příjmení], dne [datum] byly obě tyto listiny podepsány, přičemž pravost podpisů na obou listinách byla ověřena Městským úřadem Sezimovo Ústí. Po jednom z ověřených stejnopisů smlouvy o půjčce a uznání dluhu obdržela po podpisu a ověření žalobkyně, po jednom její dlužník [jméno] [příjmení]. Žalobkyní předložené kopie listin byly zhotoveny ještě před ověřením podpisů. Žalovaný existenci těchto listin nijak nezpochybnil, naopak potvrdil, že taková smlouva o půjčce skutečně existovala. Listinnými důkazy byly rovněž příписы zástupců žalobkyně a žalovaného, ze kterých soud zjistil obsah komunikace mezi účastníky před zahájením sporu a které odrážejí jejich postoje k předmětu sporu vyjádřené žalobou žalobkyně a způsobem procesní obrany zaujaté žalovaným.

Podstatnou otázkou tohoto sporu pak bylo, zda se předmětné listiny skutečně dostaly do držení žalovaného. Další dokazování proto bylo vedeno zejména k objasnění této otázky, když podstatné bylo vyhodnocení věrohodnosti svědeckých a účastnických výpovědí s ohledem na absenci jiných důkazů o předání těchto listin.

Soud má za prokázané z výsledků účastníků, že žalovaný se seznámil se žalobkyní v době okolo podpisu těchto listin, neboť měl zájem o umístění billboardů na jejích pozemcích. Při jednání o této otázce žalovaný navrhl žalobkyni některé kroky k zajištění její pohledávky vůči [jméno] [příjmení], a nakonec sám vstoupil do jednání žalobkyně s [jméno] [příjmení] s tím, že žalobkyní pomůže její situaci vyřešit. Za tímto účelem se žalobkyně, žalovaný a [jméno] [příjmení] setkali počátkem června 2009, krátce po vyhotovení a podepsání originálních listin smlouvy o půjčce a uznání dluhu, na schůzce, na které došlo především k seznámení žalovaného s [jméno] [příjmení]. Následujícího dne se uskutečnila další schůzka. Existenci a průběh této schůzky popsali dále uvedeným způsobem shodně ve svých výpovědích žalobkyně a svědkové [příjmení] a [příjmení], kteří se spolu se žalovaným této schůzky účastnili. Svědkyně [příjmení] v té době pracovala pro žalovaného. Žalobkyně donesla na tuto schůzku žalovanému do kanceláře jeho [právníká osoba] Bydlení potřebné podklady pro zvážení možností uspokojení její pohledávky vůči [jméno] [příjmení]. Nezaplacení této pohledávky žalobkyni komplikovalo podnikatelské aktivity, přičemž žalobkyní navrhovanou alternativou bylo postoupení pohledávky vůči [jméno] [příjmení] žalovanému. Žalovaný si za účelem posouzení celého případu vyžádal během schůzky originály obou předmětných listin od žalobkyně k vyhotovení kopií. Žalobkyně mu je po váhání předala a žalovaný s nimi odešel do jiné místnosti ke kopírce. V tento moment schůzku opustila dle své výpovědi a výpovědi svědka [příjmení] svědkyně [příjmení], která odešla ke svému stolu v kanceláři odkud viděla do jednací místnosti i ke kopírce. Žalovaný se posléze vrátil s tím, že kopírka nefunguje, což dle svědkyně [příjmení] nebyla pravda. Sdělil, že listiny si okopíruje následující den a originály vrátí žalobkyni, a aby byly všechny listiny pohromadě vzal si od žalobkyně i směnku. Žalovaný však ani přes opakované výzvy žalobkyně a svědkem [příjmení] dokumenty žalobkyni nevrátil, pouze žalobkyni a svědka [příjmení] opakovaně ústně a svědka [příjmení] dle jeho výpovědi i prostřednictvím SMS ujistil, že listiny má u sebe.

Žalovaný ve vztahu k hodnocení věrohodnosti výpovědí těchto svědků poukazoval na blízký vztah obou svědků k žalobkyni a v případě svědkyně [příjmení] i na její výrazně negativní vztah k žalovanému. Jakkoliv soud vzal tuto skutečnost v potaz, neboť zejména v případě svědkyně [příjmení] z výpisů z jejích osobních internetových stránek i jejího postupu v řízení vyplývá, že se v tomto sporu i jiných případech osobně angažuje proti žalovanému, nezjistil soud v průběhu řízení, že by výpověď svědků kolidovala s jiným důkazem než s výpovědí žalovaného, naopak všichni účastníci předmětné schůzky, kromě žalovaného, shodně potvrdili, že na této schůzce došlo k předání listin, a v podstatě shodně popsali i okolnosti, za jakých k předání listin došlo. Popis okolností celého postoupení pohledávky žalobkyni a žalovaným se ovšem diametrálně lišil. Z výpovědi účastníků je především zřejmé, že jednání mezi nimi byla složitá a že každý patrně očekával jiný průběh a vyústění těchto jednání. Žalobkyně, která s půjčkou nezanedbatelně

finanční sumy [jméno] [příjmení] zacházela od počátku značně lehkovážně a důvěřivě, tak jednala dle svého popisu i ve vztahu k žalovanému, a to i při podepisování různých listin. V průběhu vzájemných jednání se žalovaným byla žalobkyně patrně značně dezorientována. Žalobkyně sice trvala na tom, že žalovanému chtěla postoupit svou pohledávku za [jméno] [příjmení], avšak žalovaný uváděl, že hodlal realizovat pomoc v její záležitosti tím, že jí poskytne půjčku a pomůže zajistit hypotéku pro [jméno] [příjmení], aby ten mohl vrátit dluh žalobkyni, a následně aby mohla žalobkyně vrátit půjčku žalovanému. V každém případě je postup žalobkyně do chvíle předání předmětných dokumentů žalovaného pochopitelný a logický, byť je nepochybně riskantní svěřit bez jakékoliv záruky dokumenty takové povahy třetí osobě. Následné kroky žalobkyně po červnu 2009 se kromě jejího shora popsání přístupu k této věci v zásadě dají pochopit za situace, pokud by žalobkyně neměla k dispozici originál uznání dluhu [jméno] [příjmení], a tím se dostala do vleku možností řešení nabízených jí žalovaným, ačkoli trvala na tom, že si nehodlala od žalovaného peníze půjčovat. Ze strany žalovaného přispělo ke složitosti jednání to, že žalovaný na základní návrh žalobkyně nepřistoupil a další postup žalobkyni patrně dostatečně nevysvětlil, neřešenou otázkou pak soud v tomto typu řízení ponechává to, zda tomu tak bylo kvůli nepochopení ze strany žalobkyně či tak učinil záměrně, resp. tohoto nepochopení využil. V každém případě jsou následné kroky žalovaného přinejmenším spekulativní. Žalovaný uzavřel se žalobkyní dvě smlouvy o půjčce na celkovou sumu asi 4.000.000 Kč, aniž by jí tyto peníze skutečně půjčil a reálně ji poskytl pouze asi 2.300.000 Kč, z nichž žalobkyně následně 854.000 Kč na výzvu peníze žalovanému poskytla na oddlužení [jméno] [příjmení]. Přesto žalovaný zároveň se žalobkyní uzavřel zástavní smlouvu na její nemovitosti v celém rozsahu uzavřených smluv o půjčce. [příjmení] [jméno] [příjmení] hodlal žalovaný, „pomoci“ žalobkyni tím, že namísto původní smlouvy o půjčce vypracoval se svými spolupracovníky novou smlouvu o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení], která byla podle svědka [příjmení] sjednána na částku přesahující 1.000.000 Kč, uznání dluhu a směnku, což mělo zajistit získání hypotéky pro [jméno] [příjmení]. Sám přitom poskytl [anonymizováno] nějakou menší peněžní půjčku. Žalovaný tak zároveň vystupoval jako prostředník mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení], přitom s každým z nich zvláště provozoval vlastní transakce. Z obecného hlediska se tak jeví postup žalobkyně v této věci jako naivní, zatímco postup žalovaného jako nedůvěryhodný. Konkrétně se pak soudu ze dvou důvodů jevil nevěrohodný žalovaným předložený popis událostí, podle kterého by dlužník [jméno] [příjmení] bez dalšího podepsal novou smlouvu o stejné půjčce se žalobkyní. Primárně žalovanému nelze uvěřit, že druhá smlouva o půjčce vůbec uzavřena byla. Žalovaný s tímto tvrzením přišel až po koncentraci řízení ke konci prvního jednání, tudíž se soud touto otázkou mohl zabývat pouze z hlediska věrohodnosti jeho výpovědi. Nevěrohodnost výpovědi žalovaného ohledně této otázky pak dle soudu plyne z toho, že žalovaný kopii této smlouvy přes výzvu soudu nepředložil, nepředložil ani důkazy o ověření podpisů na této listině, žalobkyně podpis takové smlouvy vyloučila a na základě výpovědi žalovaného a svědka [příjmení] bez dalšího nelze mít existenci této smlouvy za prokázanou. Žalovaný sám potvrdil, že v držení originál smlouvy o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] měl, pokud však druhá smlouva o půjčce mezi těmito osobami neexistovala musela to být jediná smlouva předmětná. Pokud by soud akceptoval tvrzení žalovaného o uzavření druhé smlouvy o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení], je třeba vyřešit otázku, za jakých podmínek by žalobkyně a [jméno] [příjmení] byli ochotni znovu podepisovat smlouvu o půjčce z téhož vztahu v jiné výši. Žalobkyně by k tomu mohl přimět fakt, že nemá k dispozici listiny, na základě kterých se mohla domoci svého vyššího nároku u soudu. Ze strany dlužníka [jméno] [příjmení] by takový krok byl dle názoru soudu pochopitelný teprve ve chvíli, kdy by měl zajištěno, že předchozí smlouva o půjčce a uznání dluhu neexistují a je možno jednat o novém narovnání vztahů. Jinak by totiž [jméno] [příjmení] vykázal ve finančních otázkách stejně důvěřivou ochotu jako žalobkyně podepsat novou smlouvu o stejných penězích za situace, kdy již jednu smlouvu se žalobkyní podepsal a uznal dluh z ní plynoucí, takže mohl být na jejím základě tento nárok bez dalšího žalobkyní soudně vymáhán. Na takový postoj [jméno] [příjmení] však nelze z žádného důkazu usuzovat. O neexistenci původních

listin by přitom mohl být přesvědčen v zásadě jen žalovaným, který zde vystupoval jako prostředník, ten by to však věrohodně mohl učinit jen za situace, že by měl tyto listiny k dispozici a ty [jméno] [příjmení] předal nebo je sám zničil. Následná jednání mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] by pak nepochybně mohl zkomplikovat fakt, že údajně neexistující listiny by se opět objevily, což právě popsal žalovaný ve své výpovědi, když uvedl, že jednání s [jméno] [příjmení] zhatilo to, že svědek [příjmení] měl k dispozici kopie původních smlouvy o půjčce a uznání dluhu. Jakkoli tuto hypotetickou situaci soud konstruuje za účelem objasnění motivů účastníků z hlediska věrohodnosti jejich výpovědí, je zřejmé, že pokud žalovaný jednal jím popsaným způsobem s [jméno] [příjmení], byl by jakýkoliv jeho vyjednávací mandát jednoznačně silnější za situace, kdy by se mu mohl prokázat držením předmětné původní smlouvy o půjčce a uznání dluhu. S ohledem na to se jeví soudu pravděpodobné, že žalovaný skutečně dostal do držení předmětné listiny. Vzhledem ke všem těmto důvodům soud výpovědi žalovaného neuvěřil a jako věrohodnější vyhodnotil popis událostí předložený žalobkyní a svědky [příjmení] a [příjmení].

Žalovaný neprokázal odůvodněnost svých námitek proti žalobě spočívajících kromě poukazu na nevěrohodnost svědků [příjmení] a [příjmení] zejména v tom, že svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byli přítomni v kanceláři žalovaného při jednání, při němž měly být dokumenty předány a předání dokumentů žalovanému nezaznamenali. Tito svědci sice ve vzájemné shodě popsali průběh schůzky zcela odlišně oproti svědkům [příjmení] a [příjmení], jednalo se však dle jejich výpovědí o schůzku která proběhla nejspíše na podzim 2009. Dle výpovědi žalovaného tato schůzka proběhla určitě po [datum]. Na této schůzce byl přítomen podle jmenovaných svědků kromě žalovaného, žalobkyně a svědka [příjmení] i [jméno] [příjmení], kterému mu byl předán originál smlouvy o půjčce. Podle výpovědi žalovaného a [jméno] [příjmení] se však jednalo o jinou smlouvu o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení], než tu jejíž kopie se nachází ve spise, tuto smlouvu navíc vypracoval svědek [příjmení] nikoli svědek [příjmení]. Žádný ze svědků nevyloučil, že by se žalovaný se žalobkyní setkal i dříve. Žalovaný sám vypověděl, že při této schůzce se řešilo předávání jiné listiny, než je ta, o jejíž vydání běží spor. Výslovně se mělo jednat o originál výše zmíněné druhé smlouvy o půjčce. Odhlédnuto od skutečností, že při posouzení věrohodnosti těchto svědků nelze pominout, že se jedná o osoby v úzkém přátelském a obchodním vztahu se žalovaným, a že existenci této smlouvy žalovaný jak je výše uvedeno neprokázal, nelze vyloučit, že pokud druhá smlouva o půjčce uzavřena nebyla, mohla k jejímu uzavření jednání zainteresovaných stran se shora naznačených důvodů směřovat. Podstatné pro hodnocení těchto svědeckých výpovědí a výpovědi žalovaného ohledně této otázky je však konstatování, že všichni svědci navržený žalovaným i žalovaný sám evidentně vypovídali o zcela jiné schůzce a o jiných listinách, než jsou listiny předmětné. Lze mít tedy za to, že z uvedených důvodů námitky žalovaného nemohly ovlivnit hodnocení věrohodnosti výpovědí žalobkyně a svědků [příjmení] a [příjmení] a ani jinak způsobit neoprávněnost předmětné žaloby.

Soud sice provedl v řízení též důkazy zvukovým záznamem z jednání ze dne [datum] a jeho přepisem, na kterých žalovaný mimo jiné mluvil o držení originálů listin smlouvy o půjčce a uznání dluhu, k tomuto důkazu však soud nakonec nemohl přihlídnout, jelikož přisvědčil námitce žalovaného, že tento důkaz byl získán nepřipustným způsobem. Nepřipustnost získání tohoto důkazu neplatí dle názoru soudu ze skutečnosti, že nahrávka byla pořízena bez vědomí žalovaného v rozporu s ustanovením § 12 odst. 1 ObčZ. S přihlédnutím k závěrům rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004 (publikován in: Právní rozhledy [číslo], str. 647) a odborné doktríny (viz Švestka, J., Spáčil, J., [příjmení], M., Hulmák, M. a kolektiv, Občanský zákoník I, II, 2. vydání, [obec a číslo], s. 179) lze dovozovat, že zvukový záznam, který zachycuje projevy, k nimž dochází při výkonu povolání, obchodní profesní či veřejné činnosti, nelze zpravidla považovat za záznam projevu osobní povahy, takže důkaz tímto záznamem v občanském soudním řízení nepřipustný není, přičemž v daném případě se jednalo o záznam jednání, které lze vnímat jako obchodní. Soud však přisvědčil námitce žalovaného v bodě, ve kterém poukazyval na skutečnost, že tento důkaz byl pořízen žalobkyní

v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 ObčZ, neboť z pořízené nahrávky plyne, že žalovaný byl na začátku předmětného jednání žalobkyní i svědkem [příjmení] výslovně ubezpečen, že ke zvukovému nahrávání schůzky nedochází. Jestliže žalobkyně a svědek [příjmení] žalovanému ohledně pořizování zvukového záznamu úmyslně lhali, nelze takové jejich jednání považovat za souladné s dobrými mravy.

Nepřípustností kvůli způsobu obstarání důkazu by pravděpodobně trpěly i žalobkyní navrhované důkazy dalšími zvukovými záznamy, mimoto se jedná o záznamy z jednání konaných spolu advokáty účastníků delší dobu po předání předmětných listin, které by tak nepřispěly k objasnění události na předmětné schůzce, a proto soud tyto důkazní návrhy pro nadbytečnost zamítl.

Jakkoliv soud nemohl z výše uvedeného důvodu využít při celkovém hodnocení důkazů důkaz zvukovým záznamem ze dne [datum] a postavit i na něm svá skutková zjištění, má za jednoznačně prokázané důkazy listinnými, výpověďmi účastníků a svědků [příjmení] a [příjmení], že originály předmětných listin patří žalobkyni a že byly žalobkyní předány na počátku června 2009 žalovanému.

Projednávanou věc je třeba právně posuzovat podle § 126 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen ObčZ), dle něhož má vlastník právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje; zejména se může domáhat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje. Procesní odpovědností žalobce v řízení o reivindikační žalobě je prokázat, že nastaly skutečnosti, na jejichž základě nabyt vlastnictví věci, případně jiné právo, o které lze oprávněně žalovat na vydání věci; a že žalovaný mu věc zadržuje. Jak výše uvedeno žalobkyně tuto procesní odpovědnost splnila. Žalobkyni svědčí vlastnické právo k předmětu sporu a prokázala předání listin žalovanému. Žalovaný se bránil pouze tvrzením, že předmětné listiny nikdy od žalobkyně nepřevzal, netvrdil ani neprokazoval, že by byl k držení těchto listin oprávněn, že předmětné listiny po převzetí z nějakého důvodu pozbyl, ani že by listiny žalobkyni vrátil, proto za situace, kdy jeho procesní obrana byla provedeným dokazováním vyvrácena nelze než dovést, že žalovaný předmětné listiny dosud má v držení a žalobkyni je zadržuje. Za dané situace tak žalovaný činí bez jakéhokoliv právního důvodu a je na místě, aby k vydání těchto listin byl přinucen rozhodnutím soudu.

Po přezkoumání a zhodnocení všech provedených důkazů proto dospěl soud k závěru, že žaloba žalobkyně je důvodná, a proto jí v celém rozsahu vyhověl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 OSŘ tak, že úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada vynaložených nákladů řízení představovaných odměnou právního zástupce žalobce za řízení před soudem I. stupně v částce 9.000 Kč dle § 8 vyhlášky č. 484/2000 Sb., náhradu hotových výdajů advokáta za osm úkonů právní služby po 300 Kč za jeden úkon dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. 2.400 Kč, náhrada za promeškaný čas za 18 půlhodin po 100 Kč za jednu půlhodinu dle téže vyhlášky, tj. 1.800 Kč, dále náhrada jízdného za cestu z [obec] do [obec] a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou 8,26 l NM na 100 km v ceně 27,20 Kč za jeden litr při vzdálenosti celkem 600 km (3 x 200 km) a s náhradou za opotřebení vozidla 3,90 Kč za 1 km dle podle vyhlášky č. 462/2009 Sb., tj. jízdné ve výši 3.688 Kč (6 x 8,26 x 27,20 + 600 x 3,90), celkem tedy výše nákladů řízení činí 19.528 Kč. Platební místo pro náhradu nákladů řízení vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 OSŘ.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Tábor 10. prosince 2010

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. června 2011.